

Overdenking 29 juli 2018 Maranathakerk

Enkele gedachten voor u en voor mij.

Zoals Marcus het in hoofdstuk 6 beschrijft volgen de indrukwekkende belevissen elkaar, in een sneltrein vaart op:

Het begin: De leerlingen worden er op uit gestuurd om twee aan twee op pad te gaan

Daarna: Als ze terugkomen en hun belevissen aan Jezus vertellen, zegt Jezus: ga mee naar een eenzame plaats om alleen te zijn en een tijdje te rusten.

Die rust krijgen ze niet omdat de mensen hen volgen, ze willen Jezus willen horen.

En Jezus wil dat de leerlingen de 5000 mensen te eten geven. Dat is hard werken.

De tekst van vandaag: Daarna gelast Jezus hen om de boot in te stappen en alvast naar de overkant te gaan.

Nog geen rust.

De ratrace van het leven.

Het gaat maar door en maar door.

En wat ze beleven is indrukwekkend en vraagt veel van ze.

Voor velen een herkenbare situatie. Het werk kan je enorm opsloppen. De ene na de andere opdracht, de ene na de andere klus, en nog meer rapporten die ingevuld moeten worden.

De vakantie is een welkome pauze in het vele werk dat zich onafgebroken aandient. Maar niet iedereen kan een pauze nemen.

Van werk kun je vakantie nemen, van allerlei moeilijke situaties die je zijn overkomen niet, daarmee bedoel ik ziekte, blijvende handicap, depressie van jezelf of je naaste, de dood in de ogen kijken, noem maar op.

Na de twee bijzondere ervaringen, het erop uit trekken en ervoor zorgen dat 5000 mensen te eten krijgen, zegt Jezus iets over rust zoeken.

In de eerste: Ga nu mee naar een eenzame plaats.

Dat klinkt heel vriendelijk, behulpzaam, attent. Jullie hebben veel beleefd toen je twee aan twee op pad ging, neem nu de tijd om uit te rusten.

En in het verhaal van vandaag: hij gelast, (dwingend) de leerlingen om alvast vooruit te gaan.

Bij het tweede klinkt het alsof Jezus zo bekaf is, dat Hij niet meer vriendelijk kan zijn.

Het klinkt ook een beetje: 'ga alsjeblief even weg. Ik heb het nodig om even helemaal niemand om me heen te hebben. '

Is dat wat hier gebeurt: Jezus die eigenlijk een beetje onaardig is?

Als dat zo is, dan is het heel menselijk, heel herkenbaar:

‘Nu even niet meer’

Op zo’n moment heb je niet meer oog voor de ander.

En de leerlingen dan:

Zij wisten dat even ervoor, misschien een paar dagen ervoor Jezus zei: ga nu mee en neem rust:

Na een indrukwekkende ervaring als twee aan twee erop uit trekken heb je het nodig om tot rust te komen.

Dat lukte niet, de mensen kwamen achter hen aan.

En ook dat is herkenbaar. Je wilt rust nemen, maar dan komt iemand je om hulp vragen. Wat doe je: sta je op en help je de ander of zeg je: ‘Nu even niet’

Of je krijgt opnieuw een opdracht die direct af moet.

Tegen je baas zeg je geen nee. Geen: nu even niet.

De vraag die mij bezighield deze week is: hadden de leerlingen een keus?

Hadden ze zelf een keus kunnen maken? Een keus die in eerste instantie niet het opvolgen van de opdracht van Jezus was. Maar misschien wel in tweede instantie.

Wat ik bedoel:

Na het delen van brood en vis, na heel hard werken, gelast Jezus hen om alvast naar de overkant te varen.

Hadden ze kunnen zeggen: nee, dat doen we niet, we nemen net als U eerst rust?

We zoeken allen een plek om de berg op te kunnen gaan om rust te zoeken, om tot onszelf te komen, om te bidden, om onszelf weer op te laten, om er weer tegen te kunnen.

Of hadden ze kunnen zeggen: Jezus dat is niet verstandig. We gaan nu niet het meer op, het is al bijna avond, en het meer is altijd erg onvoorspelbaar. Ook wij zijn moe en kunnen dan die onvoorspelbaarheid niet goed hanteren.

We begrijpen dat U even alleen wilt zijn. Maar wij ook.

Wat was er gebeurd als de leerlingen dat gezegd hadden

Toen Jezus de leerlingen twee aan twee op pad stuurde maakte hij van de leerlingen mondige, zelfstandige mensen die zelf hun keuzes maken.

Die zelf beslissen wat goed is en niet.

Hij heeft hen mondig, verantwoordelijk gemaakt, ze nemen die mondigheid, die verantwoordelijk nu nog niet op.

En zo komen ze op het meer,

Zoals verwacht: de wind steekt op.

Tegenwind. En dat kunnen de leerlingen niet meer hanteren

Ze roeien maar komen niet verder.

En dan heb je geen keus meer, midden op het meer. Je moet wel verder.

Herkenbaar in het leven van velen.

Doorgaan

Je hebt geen andere keus dan verder gaan.

Het uithouden met de gegeven situatie.

En voordat je het weet kun je in een situatie terecht komen dat je niet meer helder kunt denken.

Een waas voor ogen,

Ik moet doorgaan,

Koste wat kost doorgaan

Jezelf niet meer kunnen stoppen.

Daar is een ander voor nodig.

Die ander, komend onverwacht, niet voor mogelijk gehouden

Het lijkt wel een spook

Hij komt in je nabijheid

En ook dan is het nodig om je eigen drive los te laten,

Een switch te maken

En de hulp van de ander toe te staan.

De hulp te vragen, te omarmen.

En daar zijn twee voor nodig: de gever en de ontvanger.

Zo nu en dan horen we dat mensen een andere keuze maken dan doorgaan met waar ze mee bezig waren.

Of na een heftige ervaring besluiten om hun leven te overdenken en op reis te gaan.

Te voet, met een rugzak op de rug. Zoals Thomas Hontelez. Een jongen van 25 jaar die nadat zijn relatie stuk gelopen is, geen werk en geen huis meer heeft besluit om naar Istanboel te lopen. (uit Trouw vorige week zaterdag)

Hij zegt: gelukkig werden moeilijk momenten ruimschoots gecompenseerd door momenten van geluk. Die hadden vaak te maken met de vriendelijkheid van mensen op de route.

Hij zegt nu: 'de tocht heeft me veel zelfvertrouwen gegeven. Ik weet dat er altijd mensen zijn die je willen helpen als je de moed hebt om om hulp te vragen. Ik weet dat ik heel weinig nodig heb om gelukkig te zijn. Die vrijheid is heel waardevol' einde citaat

Onderweg gebeurt er blijkbaar iets met je.

Je staat open voor dat wat zich voordoet

Iemand die je aanspreekt, een praatje maakt,

Dat doet iets met de wandelaar,

Dat doet iets met degene die dat praatje aanknoopt:

Er vindt een ontmoeting plaats die van betekenis voor beiden kan zijn.

Ik moet denken aan vorig jaar; het was warm. Er zaten twee jonge wandelaars met grote rugzakken onder de boom vlak bij ons huis, de jonge vrouw zat er helemaal doorheen.

We boden ze wat te drinken aan. Eerst wimpelden ze dat af, dat respecteerden we.

Maar we zagen ook dat zij er niet doorheen kwam. Ze bleef uitgeput.

Toen aangeboden: kom met ons mee, dan kun je je even oprispen, op een stoel zitten,

Een kop koffie of theedrinken. De jongeman zei: dat is goed, alleen als jullie met ons een kop koffie mee drinken.

Het werd een ontmoeting van betekenis waar wij met plezier aan terug denken.

Een jong Amerikaans stel, ze vertelden dat ze alles verkocht hadden, op reis zijn gegaan, omdat ze niet meer willen wonen in een Amerika met Trump als leider.

Ze gingen in Europa zoeken naar een nieuwe plek om hun bestaan op te bouwen.

Ik moet vaak aan hun indrukwekkende keuze denken.

Een half jaar later kregen we een kaartje van hen: ze waren op dat moment in Ierland.

Rust zoeken, loskomen van dat wat je meemaakt.

Midden in een situatie, midden op het meer: een pas op de plaats maken:

Wat gebeurt er allemaal? Hebben we hulp nodig?

Waar zijn we mee bezig?

Zijn we goed bezig?

Of moet het anders?

Is het goed om als kerk ook zo'n pas op de plaats te maken?

Te bezinnen: zijn we goed bezig? Of moet het anders?

Deze week las ik een artikel over de remonstrantse kerk:

Er zijn vijf vernieuwings dominees aangesteld, die gaan doen waar een dominee nu niet aan toe komt: nl: verkennen waar de existentiële vragen in de samenleving liggen

en vormen vinden om met de existentiële vragen bezig te zijn, die de mens van nu aanspreekt,

De vernieuwings dominees blijven verbonden met de huidige remonstrantse kerken.

Huidige kerken en deze vernieuwings dominees kunnen elkaar inspireren, ook wat betreft gedachtengoed. (uit trouw afgelopen donderdag)

Ook wat betreft gedachten goed:

Dat betekent dat je open staat voor het gedachtengoed van de ander,

Het vraagt dat je nadenkt over het gedachtengoed van de ander en dat je voor jezelf bedenkt of je daar iets mee kunt. Openstaan, is eigenlijk al iets toelaten van het andere, het nieuwe.

En dan zou het zo maar kunnen zijn dat er iets begint te borrelen, te veranderen, te vernieuwen, dat je zomaar openstaan voor iets nieuws! De toekomst is al gaande, en zo zit ik ineens midden in ons jaarthema van het komend jaar:

Later is allang begonnen. Dit n.a.v. een lied van Harry Jekkers

Martine schreef er al over in de laatste wijkkrant. Toen kon ze de titel nog niet noemen, want we wilden zeker weten of we toestemming van Harry Jekkers hadden om zijn lied titel te mogen gebruiken. Zijn antwoord: Ja hoor en volgend jaar ook, want later is allang begonnen!

Vanuit de hectiek van het leven, rust zoeken

Of juist in de hectiek van het leven rust zoeken.

Tijd nemen om tot je zelf te komen, te bidden, je te bezinnen, te helen.

Zoals de Thaise voetballers, Nu ze zijn aangesterkt zijn ze voor 9 dagen het boeddhistische klooster in gegaan voor een spirituele reiniging. Een ritueel om zich te bevrijden van kwade krachten en om dank te zeggen voor hun redding.

Om te zuiveren, om te helen. Zodat ze daarna bestand zijn tegen de druk van de samenleving.

Ze nemen de tijd en de inspanning om stil te staan op een wijze die bij hen past,

Het boeddhistische leven

Niet mee gaan met de ratrace van het leven

Of zo leven dat je de ratrace van het leven aankunt.

Dat is levenskunst!

Amen